

Sygn. akt VIII C 836/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: staż. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) F. S. z siedzibą w G.

przeciwko Z. A.

o zapłatę 9.535,83 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.535,83 zł (dziewięć tysięcy pięćset trzydzieści pięć złotych i osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 5 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych stronie powodowej.

Sygn. akt VIII C 836/19

UZASADNIENIE

W dniu 5 grudnia 2018 roku powód (...) S. z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu Z. A. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 9.535,83 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 5 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w ramach prowadzonej działalności, na podstawie umowy pożyczki z dnia 28 lipca 2017 roku udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 9.600 zł, którą pozwany zobowiązał się spłacać w miesięcznych ratach, na warunkach określonych w umowie. Wobec tego, że pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, zgodnie z jej treścią, powód wypowiedział umowę pożyczki, która stała się w całości wymagalna w dniu 14 listopada 2018 roku. Powód wskazał również, że w przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego powodowi należą się odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, nadto z chwilą niespłacenia kredytu lub jego raty w terminie, dokonywane wpłaty są zaliczane przede wszystkim na pokrycie odsetek i kosztów, a dopiero w dalszej kolejności na kapitał pożyczki. Przedmiotowym powództwem powód dochodzi od pozwanego kwoty 9.085,88 zł tytułem kapitału pożyczki, kwoty 57,84 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie naliczonych w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty naliczonych do dnia wniesienia pozwu i kwoty 392,11 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych naliczonych do dnia postawienia pożyczki w stan wymagalności. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-5)**

W dniu 11 stycznia 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6, sprzeciw k. 7, postanowienie k. 9v)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe powoda k. 12-12v)**

W piśmie procesowym z dnia 4 czerwca 2019 roku pozwany wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty, nie kwestionując roszczenia powoda i powołując się na swoją sytuację życiową i finansową. Wniósł także o nieobciążanie go kosztami procesu. **(pismo procesowe pozwanego k. 39-40)**

W piśmie procesowym z dnia 28 listopada 2019 roku pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz nie wyraził zgody na rozłożenie należności na raty. **(pismo procesowe k. 49-52)**

Na rozprawie w dniu 17 lipca 2020 roku pełnomocnik powoda ani pozwany nie stawili się, zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. **(protokół rozprawy k. 61)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 2017 roku pozwany Z. A. zawarł z powodem (...) S. w G. umowę pożyczki nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 9.600 zł, na którą to kwotę składała się kwota 7.968 zł tytułem kapitału oraz kwota 1.632 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki. Umowa została zawarta na okres od 28 lipca 2017 roku do 29 listopada 2026 roku. Spłata następować miała w miesięcznych ratach, zgodnie z harmonogramem spłaty. Pożyczka oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd Kasy wynoszącej w dniu zawarcia umowy 9,50 % w skali roku. Maksymalna stopa procentowa nie mogła w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych. Wpłaty dokonywane przez pożyczkobiorcę miały być zaliczane w następującej kolejności na poczet: opłat z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia, pozostałych opłat i prowizji, odsetek od kapitału przeterminowanego, wymagalnych odsetek za okresy obrachunkowe, kapitału przeterminowanego, odsetek naliczonych do dnia wpłaty oraz kapitału. W umowie zastrzeżono nadto, że pożyczkobiorca miał prawo wypowiedzieć umowę z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia całej pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku nie dotrzymania terminów płatności przez pożyczkobiorcę. Zadłużenie przeterminowane oprocentowane miało być w wysokości dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 pkt procentowych i na dzień zawarcia umowy wynosiło 14%. Zgodnie z umową pożyczkobiorcę wiązały postanowienia Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...), będącego integralną częścią umowy. **(umowa pożyczki z dnia k. 15-17, kserokopia Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...) k. 18-19, tabela opłat i prowizji k.20-21, harmonogram spłaty k. 22-23v, okoliczności bezsporne)**

Pozwany nie wywiązał się z umowy. Pismem z dnia 10 lipca 2018 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty przeterminowanego zadłużenia, wskazując jednocześnie, że w przypadku nieuregulowania zadłużenia w wyznaczonym terminie, (...) ma prawo wypowiedzenia umowy pożyczki oraz postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności. W dniu 4 września 2018 roku (...) skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty, ponownie uprzedzając jak dotychczas. W dniu 2 października 2018 roku powód wypowiedział powyższą umowę pożyczki, która stała się wymagalna w dniu 14 listopada 2018 roku. **(wezwanie do zapłaty z dn. 10.7.2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 26-27v, ostateczne wezwanie do zapłaty z dn. 4.9.2018r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 28-29v, wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 24-25, zestawienie operacji z rachunku pozwanego k. 30-31, okoliczności bezsporne)**

Pozwany Z. A. ma 73 lata. Zamieszkuje w lokalu mieszkalnym o pow. 38 m² znajdującym się w kamienicy w Ł.. Pozwany ponosi miesięczne wydatki na utrzymanie w kwocie 526 zł tytułem czynszu, 15 zł tytułem opłaty za gaz, 242 zł

tytułem opłaty za prąd, 59 zł tytułem opłat za telewizję, 35 zł tytułem opłat za telefon, 130 zł tytułem rat, 293 zł tytułem wyżywienia. Pozwany utrzymuje się z emerytury w wysokości 1.300 zł miesięcznie. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że strony łączyła umowa pożyczki z dnia 28 lipca 2017 roku (w istocie umowa kredytu konsumenckiego), na mocy której powód udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej w kwocie 7.968 zł, którą pozwany zobowiązał się spłacić wraz z prowizją w kwocie 1.632 zł zgodnie z warunkami umowy do dnia 29 listopada 2026 roku. Bezsporne między stronami było również to, że wobec niewywiązania się przez pozwanego z warunków umowy, ta została przez pożyczkodawcę wypowiedziana i stała się w całości wymagalna w dniu 14 listopada 2018 roku. Pozwany zarówno w treści złożonego sprzeciwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jak i w piśmie procesowym stanowiącym uzupełnienie tego sprzeciwu, nie tylko nie negował powyższych okoliczności, ale wprost je przyznawał wskazując jedynie, że wnosi o rozłożenie dochodzonej kwoty na raty, z uwagi na ciężką sytuację majątkową i nieobciążanie go kosztami postępowania. W konsekwencji Sąd przyjął, że okoliczności te nie są sporne i zostały przez pozwanego przyznane (art. 229 i 230 k.p.c.), zostały zresztą wykazane załączonymi do pozwu dowodami z dokumentów.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.535,83 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od dnia 5 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty, co było zgodne z przepisem art. 359 k.c. i w całości zgodne z żądaniem powoda.

Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne - spowodowane działaniem samego dłużnika.

Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie nie zachodziły podstawy do rozłożenia na raty zasądzzonego świadczenia. Pozwany wnioskował o rozłożenie zasądzzonej należności na raty w kwocie po 130 zł miesięcznie. Podkreślić należy, iż raty prawie takiej samej wysokości (129,66 zł) pozwany zobowiązany był miesięcznie uiszczać w okresie obowiązywania przedmiotowej umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego), której to powinności jednak nie dopełnił, wobec czego należało uznać, że pozwany nie daje rękojmi rzetelnej i terminowej spłaty zobowiązania. Nadto rozłożenie całej należności na raty spowodowałoby znaczne przedłużenie terminu spłaty zobowiązania wobec wskazanego w pierwotnym planie spłaty przedmiotowej pożyczki, co naruszałoby istotny interes powoda jako wierzyciela.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze szczególnie trudną sytuację życiową pozwanego, która zdaniem Sądu, oceniana przez pryzmat zasad współzycia społecznego, uzasadnia odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest przy tym suwerennym uprawnieniem sądu orzekającego i od oceny tegoż sądu należy przesądzenie, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstępstwo od obowiązku ponoszenia kosztów procesu (por. m.in. postanowienie SN z dnia 25.03.2011 r., IV CZ 136/10, LEX nr 785545; postanowienie SN z dnia 19.01.2012 r., IV CZ 118/11, LEX nr 1169157; postanowienie SN z dnia 26.01.2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012/7-8/98; postanowienie SN z

dnia 9.02.2012 r., III CZ 2/12, LEX nr 1162689). W ocenie Sądu taki właśnie szczególny wypadek zachodzi w stosunku do pozwanego. Z. A. jest osobą w podeszłym wieku (73 lata). Pozwany utrzymuje się z emerytury w wysokości 1.300 zł netto miesięcznie i zamieszkuje w lokalu w kamienicy o pow. 38 m². Prowadzi samotnie gospodarstwo domowe, a jego miesięczne wydatki na utrzymanie pochłaniają praktycznie całość dochodów pozwanego. Uwzględniając całość ponoszonych przez pozwanego wydatków, do których doliczyć należy także miesięczny koszt zakupu środków czystości, ubrań, nieprzewidzianych wydatków np. na leki, a także wysokość zadłużenia z przedmiotowej sprawy, Sąd uznał, że pozwany nie posiada wystarczających środków na pokrycie kosztów procesu, które zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy winien ponieść, jako przegrywająca proces. Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.